

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ຜູ້ປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳ

ໂດຍ ອິເລນ ແອັສ ດັຕັນ

ປະທານ ໂຄງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຊອກຫາຄຳທີ່ເໝາະສົມມາກ່າວກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານມາເປັນພະຍານແກ່ພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະອັນສູງສຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ນິລັນດອນຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນຄວາມຫວັງຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຈົ້າເປັນທິດາທີ່ສູງສຸກ ແລະ ຖືກເລືອກສັນໄວ້ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ເດືອນແລ້ວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດໄປຮ່ວມພິທີແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງນາງຄິນໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກນັບແຕ່ນາງເກີດມາ. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງຜະນຶກນັ້ນ, ຫລຽວເບິ່ງດອກໄຟຫ້ອຍຢູ່ເປັນພວງຈາກເພດານອັນສວຍງາມນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງມີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ອູ້ມນາງເທື່ອທຳອິດ. ແນ່ຂອງນາງໄດ້ນຸ່ງຊຸດສີຂາວໃຫ້ນາງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ນາງເປັນ ນາງນ້ອຍທີ່ງາມທີ່ສຸດ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນມາ. ແລ້ວນາງສາວຄິນນັ້ນໄດ້ຢ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ນຸ່ງຊຸດຂາວຄືກັນ. ນາງສວຍງາມເປັນຕາໜ້າຮັກແທ້ໆ. ໃນຂະນະທີ່ນາງພວມຢ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປາຖະໜາຈົນສຸດຫົວໃຈຫວັງວ່າ ຍິງໝູ່ມທຸກຄົນຈະສາມາດວາດພາບເຫັນຕົນເອງ ແບບນັ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມຮັກສາຕົວໃຫ້ມີຄ່າຄວນສະເໝີທີ່ຈະໄດ້ເຮັດ ແລະ ຮັບເອົາພັນທະສັນຍາ ທີ່ສັກສິດ ແລະ ຮັບເອົາພິທີການຂອງພຣະວິຫານ ເພື່ອຕຽມຕົວຕໍ່ພອນແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ.

ໃນຂະນະທີ່ຄູ່ບ່າວສາວໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງຂ້າງແທ່ນບູຊາ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່ເກີນກວ່າຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ຊຶ່ງຈະເປັນພອນ, ເປັນພະລັງ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງຊີວິດ. ໃນເວລານັ້ນເອງເບິ່ງຄືວ່າ ໂລກໄດ້ຢຸດສະຫງົກ ແລະ ສະຫວັນຊື່ນຊົມ. ໃນຂະນະທີ່ຄູ່ບ່າວສາວພວມຫລຽວເບິ່ງແວ່ນໃຫຍ່ທີ່ຫ້ອຍ ຢູ່ເທິງຝາ, ເຈົ້າບ່າວຖືກຖາມວ່າລາວເຫັນຫຍັງ, “ເຫັນທຸກຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ.” ແລ້ວຄູ່ບ່າວສາວ ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງແວ່ນທີ່ຫ້ອຍຢູ່ຝາອີກເບື້ອງກົງກັນຂ້າມ ແລ້ວເຈົ້າສາວໄດ້ກ່າວອອກມາດ້ວຍນ້ຳຕາວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນທຸກຄົນທີ່ຈະເກີດຫລັງຈາກພວກຂ້ານ້ອຍ.” ນາງເຫັນຄອບຄົວໃນອານາຄົດຂອງນາງ—

ລູກຫລານຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ນາງເຂົ້າໃຈໃນເວລາເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄຸນນະທຳ. ບໍ່ມີພາບໃດທີ່ສວຍງາມໄປກວ່າການໄດ້ເຫັນຄູ່ບ່າວສາວນັ່ງຄູ່ເຂົ້າລົງນຳກັນຢູ່ ຂ້າງແທ່ນບູຊາຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ຊ່ວງລະຍະທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນໂຄງການຍິງໝູ່ ເປັນຊ່ວງເວລາຕຽມຕົວພວກເຈົ້າສຳລັບພຣະວິຫານ. ຢູ່ໃນນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນໃນຖານະທີ່ເປັນທິດາ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າຮັກພວກເຮົາ ແລະ ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າມີ ຄວາມສຸກ. ວິທີເຮັດສິ່ງນີ້ຄືທີ່ຈະເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄຸນນະທຳ¹ ແລະ ຍິດໝັ້ນຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ ຂອງພວກເຈົ້າ.²

ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນໂລກທີ່ນັບມື້ນັບມີຄວາມເປີເປື້ອນເລື່ອງສິນທຳ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ໃຊ້ຜູ້ຍິງ, ແລະ ບິດເບືອນບົດບາດຫລາຍຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຢືນຢົກປ້ອງຕົວເອງ, ຄອບຄົວ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າພົບປະສັ່ງສັນດ້ວຍ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້.

ຄຳວ່າ ຄຸນນະທຳ ແລະ ເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄືຫຍັງ? “ຄຸນນະທຳຄືຄວາມຄິດ ແລະ ການປະພຶດ ຕາມມາດຕະຖານສູງ. ມັນຮ່ວມດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດທາງກາຍ ແລະ ໃຈ.”³ ຄຳວ່າ ເປັນຄົນປົກປັກ ຮັກສາຄືຫຍັງ? ຄົນປົກປັກຮັກສາຄືຄົນທີ່ປົກປ້ອງ, ເປັນກຳບັງ, ແລະ ປ້ອງກັນ.⁴ ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຖານະ ທີ່ເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປົກປ້ອງ, ຕ້ອງເປັນກຳບັງ, ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມ ບໍລິສຸດທາງໃຈໄວ້ ເພາະອຳນາດຂອງການສ້າງຊີວິດມະຕະເປັນອຳນາດທີ່ສັກສິດ ແລະ ສູງສົ່ງ ແລະ ຈະຕ້ອງປົກປ້ອງມັນໄວ້ຈົນເຖິງມື້ແຕ່ງງານ. ຕ້ອງມີຄຸນນະທຳ ກ່ອນຈະໄດ້ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເປັນເພື່ອນ ແລະ ນຳພາ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີການນຳພານັ້ນ ກ່ອນຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ຕ້ອງມີຄຸນນະທຳກ່ອນຈະສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້. ແລະ ຈະຕ້ອງມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ ສຳລັບເວລານັ້ນ. ຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ຢູ່ໃນປື້ມ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງ ຊາວໜຸ່ມ* ແມ່ນສຳຄັນຫລາຍ. ການດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳທີ່ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນປື້ມນີ້ອຍນັ້ນ ຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ ກາຍເປັນຄົນ “ທີ່ເໝາະສົມ ຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ.”⁵

ລະດູຮ້ອນປີກາຍນີ້, ຍິງໜຸ່ມກຸ່ມໜຶ່ງຈາກເມືອງອາພາຍ, ລັດຢູທາ ໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະກາຍເປັນ “ຄົນທີ່ເໝາະສົມຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ.” ເຂົາເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງພຣະວິຫານ ໂດຍການພາກັນຢ່າງຈາກພຣະວິຫານດະເນເປີ ຢູທາ ໄປຫາພຣະວິຫານເຊົາເລັກ, ເປັນລະຍະທາງ

22 ໄມ (35 ກິໂລແມັດ), ດັ່ງເຊັ່ນ ຈອນ ໂຣ ໂມຍໂອ ຜູ້ບຸກເບີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຮັດ. ບະລາເຕີ ໂມຍໂອ ເປັນຊ່າງຕັດຫີນ ຜູ້ຊົງສາສດາບຣິກຳ ຍັງ ໄດ້ຂໍໃຫ້ມາສ້າງພຣະວິຫານເຊົາເລັກ. ແຕ່ລະອາທິດ ລາວໄດ້ຍ່າງປະມານ 22 ໄມ ຈາກເຮືອນຂອງລາວໄປຫາພຣະວິຫານ. ໜ້າທີ່ຢ່າງໜຶ່ງຂອງລາວຄືການ ສະຫລັກຖ້ອຍຄຳວ່າ “ສັກສິດແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ໃສ່ຝາເບື້ອງຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານ ເຊົາເລັກ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງງ່າຍ ແລະ ກໍເຄີຍປະເຊີນກັບອຸປະສັກຫລາຍເທື່ອ. ເທື່ອໜຶ່ງ, ງົວໂຕໜຶ່ງ ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຕະຂາເພິ່ນ. ເພາະຂາເບື້ອງນັ້ນຂອງລາວບໍ່ຫາຍດີ, ໝໍ້ຈິ່ງໄດ້ຕັດມັນອອກ. ແຕ່ສິ່ງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງລາວຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແລ້ວດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບ ສາດສະດາ. ລາວໄດ້ສ່ຽນໄມ້ເຮັດເປັນຂາປອມ ແລະ ຫລັງຈາກຫລາຍອາທິດ ລາວກໍສາມາດຍ່າງໄດ້ ໄປໄກເຖິງ 22 ໄມ ໄປຫາພຣະວິຫານເພື່ອເຮັດວຽກຕາມທີ່ລາວໃຫ້ສັນຍາຈະເຮັດ.⁶

ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມຂອງຫວອດຊິເຕີ ຮຽວ ໜ່ວຍທິຫົກ ໄດ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງໃນລະຍະຄວາມຍາວເທົ່າກັນນັ້ນ ແທນບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ແທນບາງຄົນຜູ້ໄດ້ດົນໃຈເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຄົງຢູ່ໃນຄຸນນະທຳ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝຶກທຸກອາທິດຕອນເຮັດກິດຈະກຳຮ່ວມກຸ່ມ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າພາກັນຍ່າງໄປ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບ ພຣະວິຫານ.

ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງໄປພຣະວິຫານໃນຕອນເຊົ້າດ້ວຍການອະທິຖານ. ໃນຕອນເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນ ອອກເດີນທາງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍນຳຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຕຽມຕົວເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຮູ້ວ່າພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະອອກເດີນທາງ. ສາຍຕາຂອງເຂົາເຈົ້າຈົດຈຸຢູ່ທີ່ເປົ້າໝາຍ. ແຕ່ລະບາດກ້າວທີ່ເຂົາເຈົ້າກ້າວໄປ ເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ເມື່ອພວກເຈົ້າຕຽມຕົວ ໃນຕອນນີ້ເພື່ອໄປພຣະວິຫານ. ການຕຽມສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການອະທິຖານ ທຸກວັນ, ການອ່ານພຣະຄຳພີມ່ອນທຸກວັນ, ແລະ ການບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ.

ໃນລະຫວ່າງທາງ, ຍິງໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນຍ່າງຕໍ່ໄປ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນກັບອຸປະສັກຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມຫລົດລະຈາກເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕີນຂອງບາງຄົນເລີ່ມໄຂ້ເພອງ, ແລະ ຫົວເຂົາຂອງບາງຄົນ ເລີ່ມອ່ອນເພຍ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຍັງກ້າວເດີນຕໍ່ໄປ. ສຳລັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະປະເຊີນກັບອຸປະສັກຄືກັນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າໄປພຣະວິຫານ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຕັ້ງໃຈມຸ້ງໜ້າຕໍ່ໄປ. ຍິງໜຸ່ມກຸ່ມນັ້ນໄດ້ຍ່າງໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຜູ້ນຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແຕ້ມໃຫ້ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ປອດໄພ ແລະ ເປັນທາງລັດທີ່ສຸດ. ເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າກໍຄືກັນໄດ້ ຖືກແຕ້ມໄວ້ໃຫ້ແລ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຄີຍຢ່າງມາແລ້ວ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຍ່າງໄປນຳພວກເຈົ້ານຳອີກ—ທຸກບາດກ້າວ.

ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງທີ່ເດີນໄປຫາພຣະວິຫານ, ຈະມີພໍ່, ແມ່, ຄົນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຄອບເປັນຜູ້ປົກປັກຮັກສາພວກເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຄືທີ່ຈະຊ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິ່ງອັນຕະລາຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄອຍເບິ່ງວ່າ ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນມີນ້ຳກິນພຽງພໍເພື່ອຊຸກຳລັງ. ຕາມເສັ້ນທາງກໍມີສະຖານທີ່ປະຖົມພະຍາບານນຳອີກ ໂດຍກຸ່ມຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ດື່ມນ້ຳ. ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ອະທິການຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຫລາຍຄົນຈະເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າເດີນທາງໄປພຣະວິຫານ. ພວກເພິ່ນຈະເອີ້ນເຕືອນ ແລະ ຊີ້ທາງ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຫລື ເຈັບປວດ, ຫລື ເດີນອອກຈາກເສັ້ນທາງ, ພວກເພິ່ນຈະຊ່ວຍເຫລືອພວກເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະທັບໃຈຫລາຍເມື່ອປະມານໜຶ່ງໄມ ກ່ອນໄປເຖິງພຣະວິຫານ ອ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມພ້ອມດ້ວຍໝູ່ເພື່ອນໄດ້ມາສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເຊຍເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ອ້າຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຍົກເອົານ້ອງສາວຂອງລາວຜູ້ຕິນໄຂ່ພອງຂຶ້ນໃສ່ຫລັງ ແລ້ວເຈ່ຍນາງໄປຈົນເຖິງພຣະວິຫານ. ເມື່ອກຸ່ມຍິງໜຸ່ມທີ່ໜ້າປະທັບໃຈເຫລົ່ານັ້ນໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ທຸກຄົນໄດ້ລັງນ້ຳຕາ ແລະ ໄດ້ພາກັນຢ່າງເຂົ້າໄປຫາຕິກພຣະວິຫານ ແລະ ຈັບຝາ ແລ້ວສັນຍາໃນໃຈວ່າຈະຮັກສາຕົວໃຫ້ມີຄ່າຄວນສະເໝີເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ.

ການຢ່າງໄປພຣະວິຫານເປັນຄຳອຸປະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດໄດ້ປຶນຍາມຢູ່ຂ້າງທາງໄປຕະຫລອດທາງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາສິ່ງຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ການປະຖົມພະຍາບານ. ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມກໍໄດ້ຮັກສາ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈກັນ. ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຍ້ອງຍໍ ຊົມເຊີຍຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ຄວາມຕັ້ງໃຈ, ແລະ ພະລັງຂອງກຸ່ມຍິງໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນ. ຜູ້ເປັນອ້າຍກໍໄດ້ເຈ່ຍເອົານ້ອງສາວຜູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໄປ. ຄອບຄົວກໍຊົມຊືມນຳລູກສາວຜູ້ໄດ້ບັນລຸການເດີນທາງໄປພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ພາເຂົາເຈົ້າເມື່ອເຮືອນດ້ວຍຄວາມປອດໄພ.

ໃນການຢູ່ໃນເສັ້ນທາງໄປພຣະວິຫານນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປົກປ້ອງຄຸນນະທຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງຄົນອື່ນທີ່ພວກເຈົ້າພົບປະສັງສັນດ້ວຍຄືກັນ—ເປັນຫຍັງ? ມັນອນໄດ້ສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ມັນອນວ່າ ຄຸນນະທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດເປັນ “ສິ່ງທີ່ມີຄ່າເລີດລ້ຳເໜືອສິ່ງໃດໆທັງສິ້ນ.”⁷

ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະເຮັດແນວໃດ ຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້ໄດ້? ມັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້. ມັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມ

ຕັ້ງໃຈ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ໃນບາງຢ່າງເຮົາພຽງຈຳເປັນຕັດສິນໃຈ ເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຮັດເດັດຂາດໄວ້ໃນ ກະດານນ້ອຍແຜ່ນໜຶ່ງ. ມັນຮ່ວມທັງ: ການເຊື່ອຟັງພຣະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ, ການອະທິຖານທຸກວັນ, ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ, ແລະ ການໄປໂບດບໍ່ຂາດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈເທື່ອດຽວເຮັດ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເມື່ອຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນອີກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ຄັກແນ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈມາກ່ອນແລ້ວ. ເມື່ອຟຸ້ນກຣຽນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ດີເທື່ອດຽວບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ,” ຂ້າພະເຈົ້າກໍຫົວ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ ຕັດສິນໃຈແລ້ວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຕອນຂ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ 12 ປີ.” ການຕັດສິນໃຈໄວ້ລ່ວງໜ້າຈະຊ່ວຍ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະຂຽນ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຮັດເລື້ອຍໄປ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະບໍ່ເຮັດຈັກເທື່ອລົງໄວ້. ແລ້ວໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມນັ້ນ.

ການເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄົນສຸພາບ ບໍ່ພຽງແຕ່ນຳ ການນຸ່ງຖືເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນຳການກ່າວຈາ, ການກະທຳ, ແລະ ການໃຊ້ສອຍສິ່ງບັນເທີງນຳອີກ. ການເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສິ່ງຖ້ອຍຄຳໃນມິຕິ ຫລື ຮູບພາບອັນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສູນເສຍພຣະວິນຍານ, ສູນເສຍ ອຳນາດຖານະປະໂລຫິດ, ຫລືສູນເສຍຄຸນນະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າໄປ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມບໍລິສຸດ ເພາະພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນວິຫານ ແລະວ່າອຳນາດທີ່ສັກສິດຂອງການສ້າງມະນຸດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍກ່ອນການແຕ່ງງານ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ສັກສິດ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນກັບການມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສັກສິດ ຂອງການນຳວິນຍານມາສູ່ໂລກ ເພື່ອຮັບເອົາຮ່າງກາຍ ຊຶ່ງຈະເປັນບ້ານໃຫ້ແກ່ວິນຍານນິລັນດອນ ຂອງເຂົາ. ອຳນາດນີ້ກ່ຽວພັນກັບຈິດວິນຍານຂອງຄົນອື່ນໆ. ພວກເຈົ້າເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາບາງສິ່ງທີ່ “ມີຄ່າຫລາຍກວ່າເພັດນິນຈິນດາ.”⁸ ຈົ່ງຊິສັດ. ຈົ່ງເຊື່ອຟັງ. ຈົ່ງຕຽມຕົວ ໃນຕອນນີ້ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະ ເໝາະສົມສຳລັບພອນທຸກປະການທີ່ລໍຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ສຳລັບແມ່ຜູ້ຟັງໃນຄຳຄືນນີ້, ທ່ານເປັນຕົວຢ່າງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ລູກສາວຂອງທ່ານເລື່ອງຄວາມ ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຄຸນນະທຳ—ຂອບໃຈຫລາຍໆ. ຢ່າລັງເລໃຈທີ່ຈະສອນເຂົາວ່າ ເຂົາເປັນທິດາ ຜູ້ສູງສັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະວ່າຄຸນຄ່າຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການນຸ່ງຖືແບບຢັ້ວຢວນ. ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ຖືກຕ້ອງໃນທ່າທາງ ແລະ ການນຸ່ງຖື ຂອງທ່ານ.⁹ ທ່ານເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳ.

ອາທິດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປຄ້ອຍພູ Ensign Peak ອີກ. ມັນເປັນຕອນເຊົ້າມືດ ແລະ ເມື່ອ
ຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວລົງເບິ່ງບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ພຣະວິຫານເຂົາເລັກ—ອີກເທື່ອໜຶ່ງ
ມັນແຈ່ມແຈ້ງ. ກຸ່ມບຸກເບີກໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມີ ເພື່ອຈະໄດ້ມາຫາຮ່ອມພູນີ້ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າ
ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຜະນຶກເຂົ້າກັບຄອບຄົວຊົ່ວນິລັນດອນ.
ໄດ້ເສຍສະລະສິບປີ, ເຮັດວຽກງານໜັກ, ແລະ ໄດ້ຢ່າງຈາກເມືອງອາພາຍ ມາຫາພຣະວິຫານ—
ເປັນຫຍັງ? ເພາະວ່າ ຄືກັນກັບພວກເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອ! ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນສາດສະດາ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ເວົ້າລົມນຳພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຄຳພິມມອນ. ຈັ່ງຂຶ້ນແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກ່າວອອກມາໄດ້ວ່າ,
“ພວກເຮົາເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາຫວັງທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາອົດທົນມາແລ້ວຫລາຍສິ່ງ, ແລະ ຫວັງທີ່ຈະ
ສາມາດອົດທົນໄດ້ທຸກສິ່ງ.”¹⁰ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຫລາຍສິ່ງ ແລະ ພວກເຮົາກໍສາມາດອົດທົນຄືກັນ.
ພວກເຮົາເຊື່ອໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີ່ສືບສາມ ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນ
ຄົນມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້ ແລະ ໃນວັນໜຶ່ງ ຢືນຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາ
ເທິງສະຫວັນໄດ້—ຜ່ານການພິສູດ, ບໍລິສຸດ, ແລະ ຜະນຶກເຂົ້າກັນ. ສິ່ງນີ້ຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນ
“ຄົນທີ່ເໝາະສົມຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ” ແລະ ວ່າພວກເຈົ້າຈະຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ ແລະ
ມີຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຢາກໄດ້.

ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່! ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້
ເຮັດຢູ່ຄົນດຽວ! ເມື່ອພວກເຈົ້າປົກປ້ອງຄຸນນະທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພວກເຈົ້າໄວ້,
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພະລັງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດຈະນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງພວກເຈົ້າ. ເຫລົ່າທູດສະຫວັນຈະອ້ອມຮອບພວກເຈົ້າໄວ້. ປະທານ
ທອມມັສ ແອັສ ມອນສອນ ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າ, “ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ແລ່ນແຂ່ງຂັນໃນຊີວິດ
ດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ; ເຮົາມີສິດທີ່ຈະຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”¹¹ ຈົ່ງຕຽມຕົວສຳລັບມື້ນັ້ນ
ເມື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ໄປຫາພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຕຽມເຮັດພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ.
ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄຸນນະທຳ, ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ຢູ່ໃນບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ວ່າພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ໃຖ່,
ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ເປັນເພາະການໃຖ່ ແລະ ອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ອັນເປັນນິດ
ຂອງພຣະອົງ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງໄປຕະຫລອດທາງ
ໃຫ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານ ແລະ ກັບຄືນສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພວກພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ

ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂັ້ມແຂງສຳລັບວຽກງານນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ
ສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດສຳລັບວັນທີ່ສວຍງາມນັ້ນ ດັ່ງທີ່ກ່າວເຖິງຢູ່ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ
ຕອນພວກເຈົ້າຈະ “ເດີນໄປ ... ໃນຊຸດສີຂາວ [ເພາະພວກເຈົ້າ] ມີຄ່າຄວນພໍ.”¹² ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 25:2.
2. See Doctrine and Covenants 25:13.
3. *Young Women Personal Progress* (booklet, 2009), 70.
4. See thefreedictionary.com/guardian.
5. “More Holiness Give Me,” *Hymns*, no. 131.
6. See Dieter F. Uchtdorf, “Lift Where You Stand,” *Liahona*, Nov. 2008, 55.
7. ໂມ ໂຮໂນ 9:9.
8. ສຸພາສິດ 3:15.
9. See M. Russell Ballard, “Mothers and Daughters,” *Liahona*, May 2010, 1821.
10. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
11. Thomas S. Monson, “Great Expectations” (Church Educational System fireside for young adults, Jan. 11, 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. ພຣະນິມິດ 3:4.